

τει ἀγαθότητα τόσον ἐνεργόν, ὅσον καὶ ἀνεξάλειπτον. Ἡ ψυχή της πάντοτε εἰς ζωὴν φαίνεται ὅτι ἀναπνέει τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. . . . . Μίαν μόνην φιλοτιμίαν ἔχει νὰ φαίνεται ἀρεσὴ εἰς τὸν ἄνδρα της. Ἄν εἰς τὴν νεότητά της ἤθελες ἐπαινέσαι τὰς εὐαρεσθήσεις τῆς μορφῆς της, καὶ τῶν προτερημάτων της, τῶν ὁποίων ἔδωκα ἰδίαν ἀσθενῆ, ὀλίγην εὐχαρίστησιν ἤθελες προσενήσει εἰς αὐτήν, ἀλλ' εἰς ἤθελες ὀμιλήσει περὶ τοῦ Ἀρσαμου, ἔδιδες εἰς αὐτήν τὸν μεγαλήτερον ἔπαινον.

ΚΕΦΑΛ. ΠΒ'. ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ.

Νέαι ἐπιχειρήσεις τοῦ Φιλίππου. Μάχη τῆς Χαιρωνείας. Εἰκὼν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

§. α'. Ἡ Ἑλλάς, ὑψωθείσα εἰς τὸν ὑπέρτατον τῆς δόξης βαθμὸν, ἔμελλε νὰ καταβιβασθῆ εἰς τὸ τέρμα τῆς ταπεινώσεως, ὅπου διορίζεται ἀπὸ ἐκείνην τὴν εἰμαρμένην, ἥτις κινεῖ ἀκαταπαύτως τῶν βασιλειῶν τὴν τρυτάνην. Ἡ παρακμὴ πρὸ πολλοῦ ἀγγελθεῖσα, ἐχρημάτισε πολλὰ ἀξιοσημεῖωτος, ὅταν διέτριβον εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ταχυτάτη μετὰ τινος χρόνου. Ἐρχομαι εἰς τὴν λύσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς μεταβολῆς, θέλω συντέμνει τὴν διήγησιν τῶν ἔργων, εὐχαριστούμενος ἐνίοτε νὰ ἀπαυθίζω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τῆς περιηγήσεώς μου.

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

Τῷ δ'. ἔτι τῆς ρθ. Ὀλυμπιάδος
(Ἀπὸ τὰς 30 Ἰουλίου τοῦ, 341 ἔτους μέχρι 19 Ἰουλίου τοῦ, 340 ἔτους πρὸς X.)

§. β'. Πάλιν ὁ Φίλιππος ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον τῆς Εὐβοίας μὲ πανουργίας, καὶ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων μὲ τὰ ὅπλα τῶν συμμάχων του Βοιωτῶν. Ἐὰν ἐγί-

νετο κύριος τῶν δύο τούτων τοποθεσιῶν, εὐθύς ἤθελε γένη
καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Φωκίων, ἐκστρατεύσας ἐκ δευτέρου εἰς Εὐ-
βοϊαν, ἐδίωξεν ἐκεῖθεν τοὺς συσαθέντας παρὰ τοῦ Φιλίππου
τυράννους· ἔδραμε μετὰ ταῦτα εἰς βοήθειαν τῶν Μεγαρέων,
κατέστησε νὰ ἀποβάλωσι τοὺς σκοποὺς τῶν Βοιωτῶν, καὶ ἠ-
σφάλισε τὸν τόπον ἀπὸ κάθε ἐπιδρομῆν (1). "Αν ὁ Φίλιππος
ἠμπόρει νὰ ὑποτάξῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι περιο-
ρίζουσι τὴν βασιλείαν του ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου,
καὶ τῆς Προποντίδος, ἤθελε διατάξῃ τὸ ἐμπόριον τοῦ σίτου, τὸν
ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον ἀπὸ τὸν Εὐξείνου πόντον,
καὶ ὁ ὅποιος ἦτον ἀπαραιτήτως χρειώδης πρὸς ζωοτροφίαν
τούτους (2). Μὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐπολιορκήσεν τὸν δυνατὸν τό-
πον τῆς Περίνθου. Οἱ πολιορκούμενοι ἔδειξαν ἀνθίσκιν ἀξίαν
τῶν μεγαλητέρων ἐπαίνων· ἀνέμενον τὴν βοήθειαν ἐκ μέρους
τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας, καὶ τὴν ἐδέχθησαν ἀπὸ τὸ μέρος
τῶν Βυζαντιῶν (3). Ὁ Φίλιππος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν,
ἐσῆκῶσε τὴν πολιορκίαν τῆς Περίνθου, καὶ ἐστρατοπέδευσεν ὑ-
πὸ τὰ τεῖχη τοῦ Βυζαντίου· ἀμέσως ἐσάλησαν πρέσβεις εἰς
Ἀθήνας, καὶ ἔλαβον τριήρεις, καὶ στρατιώτας, διοικουμένους
ἀπὸ τὸν Χάρητα.

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ.

Τῷ α΄. ἔτει τῆς ρί. Ὀλυμπιάδος.

(Ἀπὸ 19 Ἰουλίου τοῦ, 340 ἔτους μέχρι 8 Ἰουλίου τοῦ, 339 ἔτους
πρὸ Χ.)

§. γ'. Ἡ Ἑλλὰς παρήγαγε κατὰ τὸν καιρὸν μου πολ-
λοὺς μεγάλους ἄνδρας, διὰ τοὺς ὁποίους δύναται νὰ τιμᾶται,
μάλιστα τρεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀλαζονεύηται, Ἐ-
παμινώνδαν, Τιμολέοντα, καὶ Φωκίωνα. Ἀμυδρῶς πως ἐθεώ-
ρησα τοὺς δύο πρώτους, καλλίτερα ἐγνώρισα τὸν τελευταῖον·

(1) Διόδ. ις'. 446. Πλούτ. εἰς Φωκ. 748. (2) Δημοσ. περὶ Σεφ.
487. (3) Διόδ. αὐτ.

πολλάκις τὸν ἔβλεπον εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν του, ἡ ὁποία ἦτον εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Μελίτης (1). πάντοτε τὸν εὕρισκον διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν του ἀείποτε ὄμοιον. Ὅταν ἡσθάνομην καθ' ἑαυτὸν ἀτουίαν τινα, βλέπων τόσας ἀδικίας, καὶ κακουργίας, αἱ ὁποῖαι ἀτιμάζουσι τὴν ἀνθρωπότητα, ὑπήγαινον νὰ ἀναπνεύσω μίαν σιγμὴν παρ' αὐτῷ, καὶ ἐπέστρεφον ἡτυχώτερος, καὶ ἐναρετώτερος. Τῇ 17. (2), τοῦ Ἀνθησερίωνος χθὲς ἤμην παρὼν εἰς τὴν παράσασιν νέας τινὸς τραγωδίας (3), ἡ ὁποία ἀνελπίσως διεκόπη. Ὁ παρισῶν τὸ προσωπεῖον τῆς βασιλίσσης δὲν ἔστρεφε νὰ φανῆ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε συνοδίαν πολυάριθμον. Ἐν ᾧ οἱ θεαταὶ δὲν ὑπέφερον, ὁ χορηγὸς Μελάνθιος ὤθησε τὸν ὑποκριτὴν ἕως εἰς τὴν μέσσην τῆς σκηνῆς, φωνάζων. »Μὲ ζητεῖς πολλὰς ἀκολουθούς, καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Φωκίωνος ἔχει μίαν, ὅταν περιέρχεται τὰς ἀγυῖας τῶν Ἀθηνῶν« (4). Αὐτοὶ οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ὅλος ὁ κόσμος ἤκουσεν, ἐκίνησαν τοὺς παρεσῶτας νὰ χειροκροτῶσι, καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τῆς τραγωδίας, ἔδραμον τάχις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φωκίωνος, καὶ τὸν ἦυρα ὅτι ἀνέσυρεν ὕδωρ ἀπὸ τὸ πηγάδιόν του, καὶ τὴν γυναῖκά του, ὅτι ἐζύμωνε τὸν οἰκιακὸν ἄρτον. Ἐπήδησα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου εἰς αὐτὴν τὴν θέαν, διηγούμενος μὲ περισσότερον ζῆλον ὅ,τι ἠκολούθησεν εἰς τὸ θέατρον. Μοῦ ἤκουον μὲ ἀδιαφορίαν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔπρεπε νὰ προσμένω. Ὁ Φωκίων ἔλίγον ἐθέλγετο ἀπὸ τοὺς ἐπαίνοους τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ γυνὴ του ἐθέλγετο περισσότερον ἀπὸ τοῦ ἀνδρός της τὰ κατορθώματα, ἢ ἀπὸ τὴν διδομένην εἰς αὐτὰ δικαιοσύνην.

§. δ'. Ἦτον τότε εἰς μεγάλην ἀηδίαν διὰ τὴν ἀκατασασίαν τοῦ δήμου, καὶ ἔτι μᾶλλον εἰς ἀγανάκτησιν διὰ τὸ

(1) Πλούτ. εἰς Φωκ. 750. (2) τῇ 25 φεβρουαρίου τοῦ 339. (3) ὑπομν. τῆς φιλ. ἀκ. τό. λθ. §. 176. (4) Πλούτ. αὐτ.

χαμερπές τῶν δημοσίων ῥητόρων. Ὄταν μοι ὠμίλει διὰ τὴν ἀκορεσίαν τούτων, καὶ τὴν ἔπαρσιν ἐκείνων, ὁ Δημοσθένης εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Συνωμίλησαν περὶ τῆς παρουσίας τῆς Ἑλλάδος κατασχάσεως. Ὁ Δημοσθένης ἤθελε νὰ κηρύξῃ εἰς τὸν Φίλιππον τὸν πόλεμον, καὶ ὁ Φωκίων νὰ διατηρῇ τὴν εἰρήνην. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ φθορὰ μάχης τινὸς ἤθελε συνεπιπέσει καὶ τὴν τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι ἡ νίκη ἤθελεν ἐκτείνῃ τὸν πόλεμον, τὸν ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι ὄντες πολλὰ διεφθαρμένοι, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ βασιάσωσιν, ὅτι, ἀντὶ νὰ διερεθίζωσι τὸν Φίλιππον, δίδοντες εἰς αὐτὸν πρόφασιν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔπρεπε νὰ ἀναμένωσι νὰ ἀδυνατῇ εἰς μακρῶς ἐκστρατείας, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ κινδυνεύων τὴν ζωὴν του, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἤθελεν ἦναι σωτηρία τῆς δημοκρατίας. Ἄλλ' ὁ Δημοσθένης δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ τὸ λαμπρὸν πρωπίειον, ὅπου ἀνεδέχθη. Ἀπὸ τὴν τελευταίαν εἰρήνην, δύο ἄνθρωποι διαφόρων προτερημάτων, ἀλλ' ὁμοίας ἰσχυρογνωμίας παρεδόθησαν εἰς μάχην, ἡ ὁποία ἐκίνησε τὰς θείας ὕλης τῆς Ἑλλάδος. Ἐξ ἐνὸς μὲν μέρους ἔβλεπον βασιλέα πυρπολούμενον νὰ ἐξουσιάσῃ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅτι ὑπέταίτε, καὶ ἐτάραττεν, ἄλλα μὲν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλῶν, ἄλλα δὲ διὰ τῆς πανουργίας τῶν κατασκόπων του, ὅτι ἦτον πλήρης ἀπὸ τραύματα, ὅτι ἔτρεχεν ἀεννάως εἰς νέους κινδύνους, καὶ ἐκθύμως παρέδιδεν εἰς τὴν τύχην ταιούτου μέρος τοῦ σώματος, ὅποιον αὐτὴ ἤθελεν ἐκλέξει, μόνον νὰ δυνηθῇ μὲ τὸ ἐπίλοιπον νὰ ζῇ μὲ τιμὴν, καὶ δόξαν (1). Ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους, ἄνθρωπον ἀπλοῦν, ἰδιώτην, ὅτι ἐπάλαις γενναίως κατὰ τῆς δυσφημίας τῶν Ἀθηναίων, τῆς τυφλότητος τῶν συμμάχων τους, τῆς ζηλοτυπίας τῶν ῥητόρων τους, ἀντιτιθέμενος εἰς μὲν τὴν ἀπάτην τὸ ἐγρήγορον, εἰς δὲ τὰ ὄπλα

(1) Δημοσθένης περὶ 5εφ. 483.

τὴν εὐγλωττίαν, ἀποτελεῶν νὰ ἀντηχῇ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὰς φωνάς του, εἰσοποιῶν αὐτὴν νὰ ἀγρυπνῇ διὰ τοῦ Φιλίππου τὰ κινήματα (1), σέλλων εἰς ὅλα τὰ μέρη πρεσβείας, στρατεύματα, σόλους, διὰ νὰ ἀντιξέκηται εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, καὶ ἐρχόμενος τελευταῖον εἰς βαθμὸν νὰ γένη φοβερὸς εἰς τῶν νικητῶν τὸν φοβερώτερον (2).

§. ε'. Ἄν καλὰ καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ Δημοσθένους δὲν ἐλάττανε τὸν Φωκίωνα, ἐντέχνως ὅμως ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὰ αἷτια, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ παρακινήσωσι τοὺς Ἀθηναίους νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα, αἷτια, τὰ ὅποια πολλάκις ἀνεκάλυψα. Πάλιν αὐτοὶ οἱ δύο ῥήτορες τὰ ἀνέκρινον εἰς μίαν συνομιλίαν, ἐν ἧ εὐρέσθη παρών· καὶ οἱ δύο ὠμίλησαν μὲ δύναμιν, ὁ μὲν Δημοσθένης πάντοτε μὲ σέβας, ὁ δὲ Φωκίων ἐνίοτε μὲ πεκρότητα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδυνήθησαν, νὰ συμφωνήσωσι τὰς γνώμας των, ὁ πρῶτος εἶπεν ἀναχωρῶν. »Οἱ Ἀθηναῖοι θέλουν σὲ θανατώσει, ἐὰν γίνωσιν ἔξω φρενῶν, καὶ σὲ, εἶπεν ὁ δεύτερος, ἐὰν ἔλθωσιν εἰς τὰς φρένας των« (3). Τῇ ις'. (4) ἀνθησεριῶνος, διώρισαν κατὰ τὸ παρὸν τέσσαρας αὐτοκράτορας πρέσβεις διὰ τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ συναθροισθῇ εἰς Δελφοὺς τὴν ἐρχομένην ἀνοιξὴν (5). Τῇ . . . (6) ἐσυγκροτήθη ἐνταῦθα γενικὴ συνέλευσις. Τεταραγμένοι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Βυζαντίου, ἔλαβον πρὸ ὀλίγου γράμματα ἀπὸ τὸν Φίλιππον, ὁ ὅποιος τοὺς κατέκρινεν ὅτι παρέβησαν πολλὰ ἄρθρα τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς συμμαχίας, τὰ ὅποια πρὸ ἑπτὰ χρόνων ὑπέγραψαν (7). Ὁ Δημοσθένης ἐδημηγόρησε, καὶ ὁ δῆμος, κατὰ τὴν συμβουλήν του, καὶ ἀνεγράφη παρὰ τοῦ Φωκίωνος, ἐπρόσαξε νὰ συντρί-

(1) αὐτ. (2) Δουκιά. εἰς Δημ. ἐγκ. κεφ. λς'. (3) Πλούτ. εἰς Φωκί. 745. (4) τῇ 26. φεβρουαρίου τοῦ, 339. (5) Αἰσχί. εἰς Κίτησ. 446. Δημοστ. αὐτ. 498. (6) κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. (7) ἐπιστ. Φιλ. παρὰ τῷ Δημοστ. 114. Διον. Ἀλ. ἐπιστ. πρὸς Ἀμ. 74c.

ψωσι τὴν σῆλην, ὅπου ἦτον κεχαρχμένη ἢ συνθήκη, νὰ καθοπλίσωσι τὰ πλοῖα, καὶ νὰ παρασκευασθῶσιν εἰς πόλεμον⁽¹⁾. Ἐμαθον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι οἱ Βυζάντιοι ἠγάπων κἀλλίου νὰ παραιτηθῶσιν ἀπὸ τὴν βοήθειάν τους, ἢ νὰ δεχθῶσιν εἰς τὰ τείχη των στρατεύματα, διοικούμενα ἀπὸ στρατηγὸν τόσον μισητὸν, ὡς ὁ Σάρης⁽²⁾. Ὁ δῆμος ἀντ' αὐτοῦ ἐψήφισε τὸν Φωκίωνα.

Δ. σ. Τῆ λ. (3) τοῦ ἐλαφροβολιῶνος, εἰς τὴν τελευταίαν τῶν Ἀμφικτυόνων συνέλευσιν, ἕνας πολίτης τῆς Ἀμφίσσης, μητροπόλεως τῶν ὀξόλων Λοκρῶν, ἡ ὁποία ἀπέχει ἀπὸ τοὺς Δελφοὺς 60 στάδια, ἐξέμεσε πικροτάτας ὕβρεις κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπρόβαλε νὰ τοὺς καταδικάσωσιν εἰς ποινὴν 50 ταλάντων· δι' ὅ,τι ἄλλοτε ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν ἀσπίδας κεχρυσωμένας, ὑπομνήματα τῆς κατὰ τῶν Μήδων, καὶ Θηβαίων νίκης των⁽⁴⁾. Ὁ Αἰσχίνης, θέλων νὰ ἀποσρέψῃ αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ἀπέδειξεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμφίσσης, κυριεύσαντες τὸν λιμένα τῆς Κίρρας, καὶ τὴν ἐγγὺς ξηρὰν, τόπον ἐκπαλαι ἀφιερωμένον εἰς τὸν ναὸν, περιέπεσον εἰς τὴν φερομένην κατὰ τῶν ἱεροσύλων ποινὴν. Τὴν ἀκόλουθον οἱ ἀπεσαλμένοι τῆς συμμαχίας, βοηθούμενοι ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν τῶν Δελφῶν, κατῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα, κατέκαυσαν τὰς οἰκίας, καὶ ἐπαράχωσαν κατὰ μέρος τὸν λιμένα. Οἱ τῆς Ἀμφίσσης δραμόντες καθωπλισμένοι, κατεδίωξαν τοὺς καταδυνάστες ἕως εἰς τὰς πύλας τῶν Δελφῶν. Ἀγανακτήσαντες οἱ Ἀμφικτύονες, ἐσκέπτοντο ἀξίαν ἐκδίκησιν. Θέλει ἀγγελθῆ εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν Θερμοπυλῶν, ἧτις συναθροίξεται κατὰ τὸ σῦνηθες τὸ φθινόπωρον· ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔτος θέλει διορισθῆ ταχύτερον⁽⁵⁾. Αὐ-

(1) Δημοτ. πρὸς Φιλ. ἐπισ. 117. Φιλίχ. παρὰ Διον. Ἄλ. 741.

(2) Πλούτ. εἰς Φωκ. 717. (3) τῆ 10 Ἀπριλ. 339. (4) Αἰσχ. αὐτ. Παυσ. ἰ. 19. (5) Αἰσχ. αὐτ.

τὸς ὁ πόλεμος παντελῶς δὲν ἠλπίζετο, ὑποπτεύονται ὅτι ὁ Φίλιππος τὸν διήγειρε, τινὲς κατηγοροῦσι τὸν Αἰσχίνην ὅτι εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν βασιλέα (1). Τῆ... (2) ὁ Φωκίων ἐσρατοπέδευσε ὑπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Βυζαντίου, ἀπὸ τὴν φήμην τῆς ἀρετῆς του οἱ προσκατεύοντες τῆς πόλεως συνεισήγαγον τὸ σράτευμα εἰς αὐτήν· ἡ ἀκριβὴς εὐταξία, καὶ ἀνδρία των ἐββαίωσαν τοὺς πολίτας, καὶ ἐξενοχώρησαν τὸν Φίλιππον νὰ σηκώσῃ τὴν πολιορκίαν. Διὰ νὰ καλύψῃ τὴν αἰσχύνην τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐκοινολόγησεν ὅτι ἡ δόξα του τὸν ἐβίαζε νὰ ἐκδικήσῃ ὕβριν, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἐδοκίμασεν ἀπὸ μίαν φυλὴν τῶν Σκυθῶν. Ὅμως πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἐφρόντισε νὰ ἀνανεύσῃ τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς Ἀθηναίους (3), οἵτινες ἐν ταύτῳ ἀλησμόνησαν τὰ θεσπίσματα, καὶ τὰς παρασκευάς, τὰς ὁποίας κατ' αὐτοῦ διήγειραν. Τῆ... Ἀνεγνώσθησαν εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν δύο θεσπίσματα, τὸ μὲν τῶν Βυζαντιῶν, τὸ δὲ τῶν τοῦ Ἑλλησπόντου πόλεων. Τὸ πρῶτον περιεῖχεν, ὅτι, πρὸς εὐγνωμοσύνην τῶν βοηθειῶν, τὰς ὁποίας οἱ Βυζάντιοι, καὶ Περινθιοὶ ἐδέχθησαν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, τοῖς χαρίζεται τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου εἰς τὰς πόλεις των, ἢ ἄδεια νὰ συμφωνῶσι συνοικέσια, νὰ ἀποκτώσι τόπους, καὶ οἰκίας, νὰ παρίστανται εἰς τὰ θεάματα, καὶ πολλὰ ἄλλα προνόμια. Πρέπει νὰ σῆσωσιν εἰς τὸν Βόσπορον τρεῖς ἀνδριάντας, καθένα ἀπὸ 16 πήχους, παριστῶντας τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ἐσεφανωμένον ἀπὸ τοὺς Βυζαντιοὺς, καὶ Περινθίους (4). Εἰς τὸ δεύτερον θεσπίσμα ἐλέγετο, ὅτι τέσσαρες πόλεις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὑπερασπισθεῖσαι κατὰ τοῦ Φιλίππου ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν μεγαλοφυχίαν, ἀπεφάσισαν νὰ τοῖς προσφέρωσι σέφανον τιμῆς

(1) Δημοσ. περὶ σεφ. 497. (2) τὸν μάϊον, ἢ Ἰούλιον, 339. Διάδ. 468. (3) τὸν αὐτὸν χρόνον. (4) Δημοσ. αὐτ.

60 ταλάντων (1), καὶ νὰ ἐγείρωσι δύο θυσιαστήρια, τὸ μὲν εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην, τὸ δὲ, εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων(2).

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΟΥ.

Τὸ β'. ἔτος τῆς ρί ἑλυμπιάδος.

(Ἀπὸ 8 Ἰουλίου τοῦ 339, ἕως 22 τοῦ αὐτοῦ τοῦ, 338 ἔτους πρὸ Χ.)

§. ζ'. Τῆ.....(3) Εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὰς Θερμοπύλας συνάθροισιν, οἱ Ἀμφικτύονες ἐπρόσαξαν νὰ ἐκφρατεύωσι κατὰ τῶν τῆς Ἀμφίσσης, χειροτονήσαντες στρατηγὸν τῶν συμμάχων τὸν Κόττυρον. Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θηβαῖοι, οἵτινες δὲν ἔσπερον αὐτὸν τὸν πόλεμον, δὲν ἔσειλαν πρέσβεις εἰς τὴν συνέλευσιν. Ὁ Φίλιππος ἦγον ἀκόμη εἰς τὴν Σκυθίαν, καὶ ἡ ἐπιστροφή του δὲν ἤθελε γένη ταχεῖα, ἀλλ' ἔκρινον ὅτι ἀπὸ τὸ βάθος ἐκείνων τῶν μεμακρυσμένων τόπων διεύθυνε τὰς πράξεις τῆς συνελεύσεως. Τῆ..(4) Οἱ δυσυχεῖς κάτοικοι τῆς Ἀμφίσσης νικηθέντες κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν, ὑπετάγησαν εἰς ταπεινὰς συμφωνίας, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὰς ἐκπληρώσωσι, ἀπεδίωξαν εἰς δευτέραν μάχην τὸ σράτευμα τῶν συμμάχων, καὶ ἐπλήρωσαν ἔτι τὸν ἴδιον στρατηγόν. Τοῦτο συνέβη ὀλίγον τι πρὸ τῆς τελευταίας τῶν Ἀμφικτυόνων συνελεύσεως, ἣτις συνηθροίσθη εἰς Δελφοὺς. Τῶν Θετταλῶν τινὲς πωληθέντες εἰς τὸν Φίλιππον, τόσον ἐντέχνως ἐφέρθησαν μὲ τὸ πολίτευμά των(5), ὥς τὸ συνέδριον ἐνεπίστευσεν εἰς αὐτοὺς τὴν φροντίδα νὰ ἐκδικήσωσι τὰς γινομένας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ζημίας(6). Ἦτον ὀφειλόμενον εἰς τὸν πρώτου ἱερὸν πόλεμον νὰ τὸν δεχθῆ εἰς τὸν βαθμὸν τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ νὰ τὸν διορίσῃ διὰ πάντα ἀρχηγὸν συμμαχίας, εἰς τὴν ὁποίαν κἀνεὶς δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ ἀντισταθῆ, χωρὶς νὰ ἀποκατασταθῆ ἀσεβείας ἔνοχος. Οἱ Θηβαῖοι δὲν ἐδυνήθησαν πλέον νὰ ἀμφισβητῶσι μὲ αὐτὸν

(1) Ὑπερβολικὴ εἶναι ἡ ποσότης, καὶ δίδει ὑπόψιν μήπως ἠλλάγη τὸ κείμενον. (2) Δημ. αὐτ. (3) τὸν Λύγον. 339. (4) τὴν ἀνοίξιν. (5) Δημ. αὐτ. (6) αὐτ.

διὰ τὴν εἴσοδον τῶν Θερμοπυλῶν. Μὲ ὅλον τοῦτο ἄρχησαν νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τοὺς σκοπούς του· καὶ ἐπειδὴ ἐδυσπίσει εἰς τοὺς ἐδικαίωτων, ἐπρόσχευεν εἰς τοὺς δῆμους τῆς Πελοποννήσου, οἵτινες μετέχουσιν ἀπὸ Ἀμφικτυονικὸν σῶμα νὰ ἐνωθῶσι τὸν Βοηδρομιῶνα (1) μὲ τὰ ὅπλα των, καὶ μὲ τροφὰς ἡμερῶν 40 (2).

§. 4. Ἡ δυσταρέσκεια εἶναι εἰς τὴν Ἑλλάδα γενική. Ἡ Σπάρτη φυλάττει βαθεῖαν σιωπὴν, αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἀβέβαιοι, καὶ τρέμουν, ἤθελον, καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐνωθῶσι μὲ τοὺς νομιζομένους ἱεροσύλους. Εἰς μίαν τῶν συνελεύσεων ἐπροβλήθη νὰ ἐρωτηθῶσι τὴν Πυθίαν. Φιλιππίζει, ἐφώναζεν ὁ Δημοσθένης (3), καὶ τὸ πρόβλημα δὲν ἠθετήθη. Εἰς μίαν ἄλλην ἀνέφερον, ὅτι ἡ ἱέρεια, ἐρωτηθεῖσα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν μιᾶς γνώμης, ἐξαιρουμένου ἑνός. Οἱ συμφатриασαὶ τοῦ Φιλίππου ὑπηγόρευσαν ἐκεῖνον τὸν χρησμόν, διὰ νὰ κατασῆσωσιν εἰς τὸν δῆμον τὸν Δημοσθένην ἀποτρόπαιον, ἐκεῖνος δὲ τὸν ἐπέσρεψε κατὰ τοῦ Αἰσχίνου. Ὁ Φωκίων, διὰ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τοιαύτας παιδαριώδεις ἔριδας, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε, εἶμαι ἐγὼ, ὅς τις δὲν δοκιμάζω κλύεν ἀπ' ὅσα κάμνετε (4). Τῆ κε' τοῦ ἐλαφβολιωῶνος (5) ὁ κίνδυνος ἀπέβαινε καθ' ἑκάστην βιαίτερος· αἱ ταραχαὶ ἤυξανον ἀναλόγως. Ἐκεῖνοι οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες τὸν τελευταῖον χρόνον ἀπεφάσισαν νὰ διαρρήξωσι τὴν συνθήκην τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποῖαν εἶχον μὲ τὸν Φίλιππον, ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν πρέσβεις (6), διὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσωσι νὰ διαφυλάξῃ αὐτὴν τὴν συνθήκην τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ θαργηλιῶνος (7). Τῆ α'. τοῦ μουνηχιῶνος (8), ἔστειλαν ἐκ δευτέρου πρέσβεις πρὸς τὸν βα-

(1) Αὐτὸς ὁ μὴν ἄρχιζε τῆ 26. αἰγούσου τοῦ, 338 ἔτους (2) αὐτ. (3) Αἰσχ. αὐτ. Πλούτ. εἰς Δημοσ. 854. (4) Πλούτ. εἰς Φωκ. 745. (5) τῆ 27 Μαρτίου 338. (6) Δημοσ. περὶ σεφ. 500. (7) αὐτὸς ὁ μὴν ἄρχιζε τὴν 30 ἀπριλ. τοῦ 338. ἔτους. (8) Τῆ 31 μαρτίου.

σιλέα διὰ τὴν ἰδίαν αἰτίαν (1). Ἐφερον τὴν ἀπόκρισίν του. Ἡ-
 »ξεύρω, ἔλεγεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπροθυ-
 »μοποιούντο, νὰ ἀποσπάσωσιν ἀπ' αὐτὸν τοὺς Θετταλοὺς, Βοιω-
 »τοὺς, καὶ Θηβαίους· με ὅλον τοῦτο πολλὰ εὐχαρισεῖται νὰ
 »ὑπαγράψῃ εἰς τὴν ζήτησίν τους, καὶ νὰ σφραγίσῃ ἀνακωχὴν,
 »ἀλλὰ με συμφωνίαν τοιαύτην, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλουσιν
 »ἀκούει τὰς ὀλεθρίας συμβουλάς τῶν ῥητόρων τους (2).

§. 2. Τῆ 12. τοῦ σκιροφοριῶνος (3). ὁ Φίλιππος διέβη
 τὰς Θερμοπύλας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Φωκίδα. Οἱ ἐγγὺς δή-
 μοι ἔφριξαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μόνου
 με τοὺς Λοκροὺς, ἄρχησαν νὰ ἠσυχάζωσιν. Ἐξαίφνης ὤρμη-
 σεν ἐπὶ τὴν Ἐλάτειαν (4). Αὕτη εἶναι μία ἀπὸ ἐκείνας τὰς πό-
 λεις, τὴν ὁποίαν εὐσπλαγχνίσθη, ὅταν ἔδιδε τέλος εἰς τῶν Φω-
 κέων τὸν πόλεμον, σοχάζεται νὰ συζηθῇ εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ
 ἐνδυναμωθῇ. Ἴσως ἔτι ἠκολούθει τὴν ὁδοιπορίαν του· ἂν οἱ
 Θηβαῖοι, οἱ σύμμαχοί του δὲν τὸν ἐμποδίζωσι, θέλομεν τὸν ἰδῆ
 εἰς δύο ἡμέρας ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν (5). Ἡ εἶδησις τῆς
 ἀλώσεως τῆς Ἐλατείας ἔφθασε σήμερον. Οἱ Πρυτάνεις (6)
 ἦσαν εἰς τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθησαν παρευθὺς, ἦτον λόγος νὰ
 συγκαλέσωσιν αὖριον συνέλευσιν, οἱ μὲν ἔκραζον τοὺς στρατη-
 γοὺς, καὶ τὸν σαλπικτήν, οἱ δὲ ἔτρεχαν εἰς τὴν δημοσίαν ἀ-
 γορὰν, ἐξήγαγον ἐκεῖθεν τοὺς ἐμπόρους, καὶ κατέκαιον τὰ ἐρ-
 γαστήρια (7). Ἡ πόλις ἦτον γεμάτη ἀπὸ θόρυβον, φρίκη θα-
 νατηφόρος ἐπάγωσεν ὅλων τὰ πνεύματα. Τῆ 13. (8) τοῦ
 σκιροφοριῶνος, τὴν νύκτα, οἱ στρατηγοὶ ἔδραμον ἀπ' ὅλα τὰ
 μέρη, καὶ ἡ σάλπιγξ ἀντήχει εἰς ὅλας τὰς ἀγυῖας (9). Τὴν

(1) Αὐτ. (2) αὐτ. (3) τῆ 12. Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους (4) αὐτ.
 (5) Διόδ. 15. 474. (6) ἦσαν 50 βουλευταὶ κατοικοῦντες εἰς τὸ Πρυτα-
 νεῖον, διὰ νὰ ἀγρυπνῶσιν εἰς τὰς χρεώδεις ὑποθέσεις τῆς πολιτείας,
 καὶ νὰ προσκαλῶσιν ἐν ἀνάγκῃ τὴν γενικὴν συνέλευσιν. (7) Δημ. καὶ
 Διόδ. αὐτ. (8) τῆ 13 Ἰουνίου τοῦ αὐ. (9) Διόδ. αὐτ.

αὐγὴν οἱ βουλευταὶ συνηθροίσθησαν, χωρὶς νὰ ἀποφασίσωσι τίποτε, ὁ δῆμος τοὺς ἀνέμενε μὲ ἀνυπομονησίαν εἰς τὴν ἀγορὰν. Οἱ Πρυτάνεις ἀνήγγειλαν τὴν εἴδησιν, ὁ πεζοδρόμος τὴν ἐβεβχίωσεν, αἱ στρατηγοὶ, οἱ ῥήτορες ἦσαν παρόντες, ὁ κήρυξ προχωρῶν, ἠρώτα, ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ βῆμα· ἔγινε τρομερὰ σιωπὴ· ὁ κήρυξ πολλάκις ἀνέλαβεν αὐτοὺς τοὺς λόγους· ἡ σιωπὴ ἐξηκολούθει, καὶ ὅλοι ἔσρεψαν τὰς ᾄψεις των πρὸς τὸν Δημοσθένην μὲ ἀνυπομονησίαν. Ἠγέρθη. "Ἄν ὁ Φίλιππος, εἶπεν, ἦτον εἰς ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς Θεβαίους, ἤδη ἠθέλεν ἦναι εἰς τῆς Ἀττικῆς τὰ ὄρια· δὲν ἐκυρίευε τόπου τόσον ἔγγυς εἰς τὰς ἐπικρατείας των, ἢ διὰ νὰ ἐνώσῃ πρὸς χάριν του ἡτὰς δύο πατρίδας, αἱ ὁποῖαι τοὺς διαιραῖσεν, ἐμπνύων θάρρος εἰς τοὺς συμμετόχους του, καὶ φόβον εἰς τοὺς ἐχθρούς του. » Διὰ νὰ προλάβωμεν αὐτὴν τὴν ἐνωσιν, οἱ Ἀθηναῖοι πρέπει νὰ ἀλησμονήσωσιν ἔλα τὰ αἴτια τοῦ μίσους σήμερον, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπὸ πολὺν καιρὸν κατὰ τῶν Θεβαίων τῶν ἀντιζήλων τους, » δειχνοντες εἰς αὐτοὺς τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον, καὶ ἔτοιμον » στρατεύμα νὸ τρέξῃ εἰς βοήθειάν τους, καὶ ἐνούμενοι μὲ αὐτοὺς, » ἂν ἦναι δυνατὸν διὰ συμμαχίας, καὶ ὄρκων, οἵτινες ὑπερασπίζονται τὴν σωτηρίαν τῶν δύο δημοκρατιῶν, καὶ τὴν τῆς » Ἑλλάδος ὀλοκλήρου.

§. ι. Μετὰ ταῦτα ἐπρόβαλε θέσπισμα, τοῦ ὁποίου τὰ οὐσιώδη ἄρθρα εἶναι τὰ ἑξῆς. Ἀφ' οὗ ἐπικαλεσθῶσι τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν, τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ἀττικῆς, νὰ καθοπλίσωσι 200 τριήρεις. Οἱ στρατηγοὶ νὰ ἀγάγωσι τὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἐλευσίνα, οἱ πρέσβεις νὰ ἀπέλθωσιν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τοὺς Θεβαίους, ὅσον εἶναι δυνατὸν, τὸ ὀγλιγωρότερον, διὰ νὰ τοὺς διεγείρωσι νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν ἐλευθερίαν τους, νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτοὺς ὅπλα, στρατεύματα, χρήματα, καὶ τελευταῖον νὰ τοῖς πα-

πραγήσωσιν, ὅτι, ἂν αἱ Ἀθῆναι ἐνόμιζον μέχρι τοῦδε, ὅτι ἦ-
 ητον τῆς δόξης των νὰ ἀμφισβητῶσι μὲ αὐτοὺς διὰ τὰ πρωτεία,
 ἢ κατὰ τὸ παρὸν κρίνουσιν ὅτι ἤθελεν ἦναι ἐντροπή εἰς αὐτοὺς,
 καὶ εἰς τοὺς Θεβαίους, καὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ ὑποφέ-
 ρωσιν τὸν ζυγὸν ξένης δυνάμεως. Τὸ θέσπισμα τοῦτο ἐψηφί-
 σθη χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν. Διωρίσθησαν πέντε αὐτο-
 κράτορες πρέσβεις, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Δημοσθένης,
 καὶ ὁ ῥήτωρ Ἰπερίδης. Οὗτοι ἔμελλον νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀ-
 μέσως (1). Τῆ... οἱ πρέσβεις μας ἤσαν εἰς τὰς Θήβας τοὺς
 πρέσβεις τῶν συμμάχων αὐτῆς τῆς πόλεως· αὐτοὶ, ἀφ' οὗ ὑ-
 περεπήνεσαν τὸν Φίλιππον, καὶ κατέκριναν τοὺς Ἀθηναίους,
 παρέστησαν εἰς τοὺς Θεβαίους, ὅτι πρὸς εὐγνωμοσύνην τῶν ὑ-
 ποχρεώσεων, τὰς ὁποίας εἶχον πρὸς ἐκεῖνον τὸν βασιλέα, ἔπρε-
 πε νὰ τῷ ἀνοιξῶσιν διάβασιν εἰς τὰς ἐπικρατείας των (2), καὶ
 ἔτι νὰ ὀρμήσωσι μὲ αὐτὸν κατὰ τῆς Ἀιτικῆς. Περιέγραφον εἰς
 αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ἀναπόδρασον συνέπειαν, ὅτι ἢ τὰ λάφυρα τῶν
 Ἀθηνῶν ἤθελον μετενεχθῆ εἰς τὰς Θήβας, ἢ τὰ τῶν Θεβαίων
 ἤθελον γένη μερὶς τῶν Μακεδόνων (3). Τὰ δικαιολογήματα αὐ-
 τὰ, καὶ αἱ ἀπειλαὶ καθιστορήθησαν μὲ πολλὴν δύναμιν παρ'
 ἑνὸς τῶν διασημοτέρων ῥητόρων τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, τοῦ Βυ-
 ζαντίου λέγω Πύθωνος, ὅς τις ὠμίλει ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως
 Φιλίππου (4), ἀλλ' ὁ Δημοσθένης ἀπεκρίθη μὲ τόσην ὑπερο-
 χὴν, ὥστε οἱ Θεβαῖοι δὲν ἐδίσασαν νὰ δεχθῶσιν εἰς τὰ τεῖχη
 των τὸ σράτευμα τῶν Ἀθηναίων, διοικούμενον ἀπὸ τὸν Χάρ-
 ρητα, καὶ Στρατοκλῆν (5). Τὸ πρόβλημα νὰ ἐνώσῃ τοὺς Ἀ-
 θηναίους μὲ τοὺς Θεβαίους ἐθεωρήθη, ὡς τὸ ἀγχινούσατον
 κατόρθωμα, καὶ ἡ ἔκβασίς του, ὡς τῆς εὐγλωττίας θρίαμβος.
 Τῆ... ὁ Φίλιππος, ἀναμένων δεξιωτέρας περιστάσεις, ἀπεφά-

(1) Δημοσ. περὶ σφ. 505. (2) Ἄρισ. ῥητ. βιβλ. α', κεφ. κγ'. (3)
 Δημ. αὐτ. (4) Διόδ. ις'. 475. (5) αὐτ.

62 ΠΕΡΙΗΓ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛ. ΤΟΥ ΝΕ. ΑΝΑΧ.

σισε να εκπληρώση τὸ θέσπισμα τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ να κτυπήσῃ τὴν Ἀμφισσαν, ἀλλὰ, διὰ να πλησιάσῃ εἰς αὐτήν, ἐχρειάζετο να κυριεύσῃ σενήν τινα διάβασιν, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίζοντο ὁ Χάρης, καὶ Πρόξενος, ὁ μὲν, μετὰ τάγματι τῶν Θηβαίων, καὶ Ἀθηναίων, ὁ δὲ Πρόξενος μετὰ σῶμα συμμάχων, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀμφισσαῖοι πρὸ ὀλίγου ἐμίσθωσαν (1). Ὁ Φίλιππος, μετὰ δοκιμᾶς ματαίας, κατώρθωσε να πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν γράμματι, ἐν ᾧ ἐσημείωνεν εἰς τὸν Παρμενίωνα, ὅτε τὰ στρατεύματα ἐξαίφνης ἐπανασάντα εἰς τὴν Θράκην, ἐζήτουν τὴν παρουσίαν του, καὶ τὸν ἐβίαζον να ἀναβάλῃ εἰς ἄλλον καιρὸν τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀμφίσσης. Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἔγινεν ἐπιτυχές· ὁ Χάρης, καὶ Πρόξενος ἄφησαν τὸ σενόν, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ ἐκυρίευσεν ἀμέσως, ἐκτύπησε τοὺς Ἀμφισσαίους, καὶ ἐκυρίευσεν τὸν πόλιν τους (2).

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΧΑΡΩΝΔΟΥ.

Τῷ γ. ἔτει, ρι. Ὀλυμπιάδος.

(Ἀπὸ 28 Ἰουνίου τοῦ, 338, μέχρι 17 τοῦ 337 ἔτους πρὸ Χ.)

§. ια'. Τῆ... (3) Φαίνεται ὅτι ὁ Φίλιππος ἤθελε να δώσῃ τέλος εἰς τὸν πόλεμον. Πρέπει να μᾶς σεῖλῃ πρέσβεις. Οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Θηβαίων ἄρχησαν να ὀμιλῶσι μετὰ αὐτὸν τοὺς συμβιβασμοὺς τῆς εἰρήνης, καὶ ἦσαν ἐγγὺς να τοὺς περικλείσωσιν. Ἐκοινολόγησαν εἰς ἡμᾶς τὰ προβλήματα τους, παρακινουῦντες καὶ ἡμᾶς να τὰ δεχθῶμεν. Πολλοὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἔδωκαν γνώμην να ἀκολουθήσωμεν τὴν συμβουλήν τους, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης, ὅς τις θαρρῆεῖ ὅτι ἐταπεινώσῃ τὸν Φίλιππον, ἤθελε να τὸν κτυπήσῃ, καὶ να τὸν συντρίψῃ. Σήμερον εἰς τὴν συνέλευσιν παρήρσις ἐκήρυξε τοῦ πολέμου τὴν ἐξακολούθησιν. Ὁ Φωκίων ἔδωκε γνώμην ἐναντίαν. Πότε συμβουλεύεις ἄρα τὸν πόλεμον,

(1) Αἰσχ. εἰς Κτησ. 451. Δημο. περὶ σεφ. αὐτ. (2) Πολύαι. στρατηγ. δ'. β'. §. 8. (3) κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Ἰουλίου τοῦ, 338 ἔτους.

» τὸν ἠρώτησεν ὁ ῥήτωρ Ἵπερίδης ; ὅταν θέλω ἰδῆ, ἀπεκρίθη,
 » τοὺς νέους, ὅτι γυμνάζονται τοῦ πολέμου τὴν ἄσκησιν, τοὺς
 » πλουσίους, ὅτι καταβάλλουσιν ἐράνους, καὶ τοὺς ῥήτορας, ὅτι
 δὲν ἐκκενοῦσι τὸν θησαυρόν (1). Ἐνας ῥήτωρ ἀπ' ἐκείνους, οἱ
 τινες ζῶσι μόνον εἰς τὸ νὰ φέρωσι τὰς κατηγορίας εἰς τῆς δι-
 » καιοσύνης τὰ κριτήρια, ἐφώναξε. Καὶ διὰ τί, Φωκίων, τώρα,
 » μὲν ὧ οἱ Ἀθηναῖοι ἔλαβον εἰς τὰς χεῖρας τὰ ὄπλα, τολμᾶς
 » νὰ τοὺς προβάλης νὰ τὰ ἀφήσωσι ; Ναὶ τολμῶ, εἶπεν, ἡξεύ-
 » ρων πολλά καλὰ, ὅτι ἔχω τὴν κυριότητα εἰς ἐσᾶς κατὰ τὸν
 » πόλεμον, καὶ ὑμεῖς εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν εἰρήνην (2). Ὁ ῥήτωρ
 Πολύευκτος ἔλαβε μετὰ ταῦτα τὸν λόγον. Ἐπειδὴ ἦτον καθ'
 ὑπερβολὴν σωματώδης, καὶ ἡ θέρμη ὑπερβολικὴ, βουτημένος
 εἰς τὸν ἰδρωῖτα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ τὸν λόγον του, χω-
 ρίς νὰ ζητῇ εἰς κάθε σιγμὴν ποτήριον ὕδατος. Ἀθηναῖοι, εἶ-
 » πεν ὁ Φωκίων, δίκαιον ἔχετε νὰ ἀκούητε παρόμοιον ῥήτο-
 » ρα· ἐπειδὴ αὐτὸς, ὅς τις δὲν δύναται νὰ εἰπῇ τέσσαρας λέξεις
 » ἐνώπιόν σας χωρὶς νὰ πνιγῆ, θέλει δείξει ἀναμφιβόλως τῆς
 » ἀνδρίας θαύματα, ὅταν βεβαρυμένος ἀπὸ θώρακα, καὶ ἀ-
 » σπίδα θέλη πλησιάσει εἰς τὸν ἐχθρόν (3). Ἐπειδὴ ὁ Δημο-
 σθένης ἐπέμενε εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἦτον συμφερώτερον
 νὰ μεταφέρωσι τὸ θέατρον τοῦ πολέμου εἰς τὴν Βοιωτίαν, μα-
 » κρὰν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἄς μὴν ἐξετάζωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Φω-
 » κίων, ποῦ μέλλει νὰ συγκροτηθῇ ἡ μάχη, ἀλλὰ ποῦ μέλλει
 νὰ τὴν κερδίσωμεν (4). Ἡ γνώμη τοῦ Δημοσθένους ὑπερίσχυ-
 σε, καὶ, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν συνέλευσιν, ἐμίσεισε διὰ τὴν
 Βοιωτίαν.

§. ιβ'. Τῆ... (5) Ὁ Δημοσθένης ἐβίαζε τοὺς Θηβαί-
 οὺς, καὶ Βοιωτοὺς νὰ διαρρήξωσι κάθε συμβιβασμὸν μὲ τὸν

(1) Πλούτ. εἰς Φωκ. 752. (2) αὐτ. (3) αὐτ. (4) αὐτ. (5) τὸν αὐ-
 τὸν χρόνον.

Φίλιππον. Ἐλπίς πλέον τῆς εἰρήνης δὲν εἶναι. Τῆ... Ὁ Φίλιππος ἐπροχώρησε μὲ 30000 πεζῶν, καὶ 2000 ἰππέων τοῦ λάχιου (1) ἕως εἰς τὴν Χαρώνειαν τῆς Βοιωτίας, ἀπέχουσαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας 700 στάδια (2). Ὁ Δημοσθένης ἦτον πανταχοῦ, ὁ Δημοσθένης ἐκίνει πάντα λίθον, ὁ Δημοσθένης δεήγειρε δραστηρίαν κίνησιν εἰς τὰς συναθροίσεις τῶν Βοιωτῶν, καὶ εἰς τῶν στρατηγῶν τὰ συμβούλια (3). Ποτὲ ἡ εὐγλωττία δὲν κατώρθωσε τόσα μεγάλα πράγματα, ἀναπτεν εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς τὸν ζῆλον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ τὴν δίψαν τῶν μαχῶν (4). Ἐβλεπον ὅτι ἔτρεχον εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀναρίθμητα συντάγματα τῶν Ἀχαιῶν, Κορινθίων, Λευκαδίων, καὶ πολλῶν ἄλλων λαῶν, κινούμενοι ἀπὸ τὴν ὀρμητικὴν φωνὴν του (5). Ἐκστατικὴ ἡ Ἑλλάς, ἦτον σηκωμένη, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἰς τοὺς πόδας, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν Βοιωτίαν διὰ τὴν σκληρὰν ἀπανδοχὴν ἐνὸς συμβεβηκότος, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ ἀποφασίσῃ τὴν τύχην της (6), καὶ αἱ Ἀθηναῖοι διεβάνον κάθε στιγμήν δι' ὅλων τῶν σπασμῶν ἐλπίδος, καὶ φόβου. Μόνος ὁ Φωκίων ἦτον ἡσυχος. Οἱ μοι! Ἐγὼ δὲν ἠμπόρουν νὰ ἦμαι· ὁ Φιλώτας ἦτον εἰς τὸ στρατεῦμα, λέγουσιν ὅτι εἶναι ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸ τοῦ Φιλίππου (7). Οἱ Ἕλληνες ἐνικήθησαν, ὁ Φιλώτας ἐθανατώθη, δὲν ἐχῶ πλέον φίλους, δὲν εἶναι πλέον Ἑλλάς, ἐπιστρέφω εἰς τὴν Σκυθίαν. Ἐνταῦθα ἡ ἐφημερίς μου ἔλαβε τέλος. Ἡ ἀπόφασίς μου ἦτον νὰ ἀναχωρήσω ἐν τῷ ἅμα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰς δεήσεις τῆς ἀδελφῆς τοῦ Φιλώτα, καὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου ἀνδρός της· διήλθον ἔτι χρόνον ἕνα μὲ αὐτοὺς συνοδουρόμενος. Κατὰ τὸ παρὸν μέλλω νὰ ἀναφέρω περιστάσεις τινας τῆς μά-

(1) Αἰσχ. εἰς Κίτησ. 451. (2) Διοδ. αὐτ. (3) Δημ. περί σερ. 511. (4) Θεόπομ. παρα' Πλούτ. εἰς Δημοσ. 854. (5) Δημ. περί σερ. 512. Λουκι. Δημοσθ. ἐγκ. κεφ. λθ'. (6) Πλούτ. εἰς Δημ. 831. (7) Ίουστ. 9. κεφ. γ'.

χης. Ἐσυγκροτήθη τῇ ζ'. Μεταγεινιώνος (1). Ποτὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θηβαῖοι δὲν ἔδειξαν περισσοτέραν ἀνδρίαν. Οἱ πρῶτοι διέλυσαν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα, ἀλλ' οἱ στρατηγοῖ των δὲν ἤξευρον νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπεροχὴν. Ὁ Φίλιππος, ἀφ' οὗ τὸ ἑκατάλαβεν, εἶπε μὲ ψυχρότητα, οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἤξεύρουσι νὰ νικῶσι, καὶ ἀνεσύστησε τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος (2). Ἐδοιοῖκει τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλέξανδρος τὴν ἀριστεράν, καὶ οἱ δύο ἔδειξαν τὴν μεγαλητέραν ἀνδρίαν. Ὁ Δημοσθένης ἐσάθη ἀπὸ τοὺς πρῶτους, ὅσοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν (3). Ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους περισσοτέραι ἀπὸ χιλίους ἐθανατώθησαν μὲ ἔνδοξον θάνατον, περισσοτέροι ἀπὸ δύο χιλιάδας αἰχμαλωτίσθησαν, ἢ φθορὰ τῶν Θηβαίων ἐσάθη σχεδὸν παρομοίᾳ (4).

§. ιγ'. Ὁ βασιλεὺς κατ' ἀρχὰς ἔδειξε χαρὰν ἀσχήμονα. Μετά τι συμπόσιον, ὅπου οἱ φίλοι του κατὰ τὸ παράδειγμά του παρεδόθησαν εἰς ἀμέτρους ὑπερβολὰς (5), κατέβη εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης, χωρὶς νὰ ἐντραπῆ, ὅτι κατεφρόνει ἐκείνους τοὺς γενναίους πολεμιστὰς, τοὺς ὁποίους ἔβλεπεν ἐξηπλωμένους ὑπὸ τοὺς πόδας του, καὶ ἄρχησε νὰ ἐκφωνῆ μὲ εἰρωνικὰ σχήματα τὸ θέσπισμά, ὅπου ὁ Δημοσθένης ἐξέδωκε, διὰ νὰ καθοπλίσῃ κατ' αὐτοῦ τὰ πλήθη τῆς Ἑλλάδος (6). Ὁ ῥήτωρ ἠΔημάδης, ἂν καλὰ καὶ ἐπιφορτισμένος μὲ δεσμὰ, τῷ εἶπε, »Φίλιππε, παριστᾷς τὸ προσωπεῖον τοῦ Θεραΐτου, ἐν ᾧ ἠμπόηρεις νὰ ἐμφαίνῃς τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος« (7). Αὐτοὶ οἱ λόγοι τὸν κατέστησαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἐρρίψε τὸν σέφανον τῶν ἀνθέων, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἠλευθέρωσε τὸν Δημάδην, καὶ ἐδικαίωσε τῶν νενικημένων τὴν δύναμιν (8). Ἡ πόλις τῶν Θηβῶν, ἀλησμονήσασα τὰς εὐσεβείας

(1) Πλούτ. εἰς Κάμιλ. 138. Τῇ 3 αὐγούστου τοῦ, 338 ἔτους πρὸ Χ. (2) Πολυαι. στρατ δ'. β'. (3) Πλούτ. εἰς Δημο αὐτ (4) Διοδ. 15'. 476. (5) αὐτ. (6) Πλούτ. αὐτ. (7) Διοδ. αὐτ. (8) Πλούτ. εἰς Πελοπ. 287.

του, ἔδοκίμασε τὰς μεγαλητέρας σκληρότητας. Ἄφησε φυλακὴν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, τινὲς ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐξωρίσθησαν, ἄλλοι ἐθανατώθησαν (1). Τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς σκληρότητος, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον, ἔσβεσε τὴν ἐκδίκησιν, καὶ ὁ νικητὴς εἰργάζεται εἰς τὸ ἐξῆς ἔργα τῆς μετριότητος. Τὸν ἐσυμβούλευσαν νὰ ἀσφαλισθῇ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροτέρους τῆς Ἑλλάδος τόπους, εἶπεν, ὅτι ἡγάπα κάλλιον μακρὰν εὐσπλαγχνίας ὑπόληψιν, ἢ τῆς δεσποτείας λάμπειν ἐφήμερον (2). Τὸν διήγειρον νὰ σκληρυνθῇ τοῦλάχισον κατ' ἐκείνων τῶν Ἀθηναίων, οἳ τινὲς τῷ ἐπροξένησαν τόσον ζωηρὰς ταραχάς. »Νὰ μὴ τὸ ἔδωσῃ ὁ Θεὸς, ἀπεκρίθη, νὰ ἀνατρέψω τῆς δόξης τὸ θεῖον ἄστρον, διὰ τὸ ὁποῖον μόνον ἠγωνίσθην (3). Τοῖς ἐσυγχώρησε νὰ λάβωσι τοὺς νεκροὺς των, καὶ ἠλευθέρωσεν τοὺς αἰχμαλώτους, οἳ ὁποῖοι θαρραλέοι ἀπὸ τὰς ἀγαθότητάς του γενόμενοι, ἐφέρθησαν μὲ ἀδιακρίσιαν, καὶ ἐλαφρότητα, τὴν ὁποίαν ὀνειδίζουσιν εἰς τὸ ἔθνος. Ἐζήτουν ἐλευθέρως τὰς ἀποσκευὰς των, καὶ ἐπαραπονοῦντο διὰ τοὺς Μακεδόνας ἀξιωματικούς. Ὁ Φίλιππος ἔλαβε δι' αὐτοὺς τὴν συγκατάβασιν, ὥστε εὐχαρίστησε τὰς ἐπιθυμίας των, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐμποδισθῇ λέγων μὲ γέλοισιν. »Δὲν φαίνεται ὅτι τοὺς ἐνίκησαμεν τάχα »εἰς τοὺς ἀσραγάλους« (4); Μετὰ μικρὸν, ἐν ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἠτοιμάζοντο νὰ βασιάσωσι πολιορκίαν (5), ὁ Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἦλθε συνωδευμένος μὲ τὸν Ἀντίπατρον νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτοὺς συνθήκην εἰρήνης, καὶ συμμαχίας (6).

§. ιδ'. Τότε εἶδον ἐκείνον τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος μετὰ ταῦτα ἐγέμισε τὴν γῆν ἀπὸ θάμβος, καὶ πένθος. Ἦτον δεκαοκτὼ ἐτῶν, καὶ ἤδη εἰς πολλὰς μάχας εὐδοκίμησεν. Εἰς τὴν τῆς Χαιρωνείας αὐτὸς ἐσύτριψε, καὶ ἔβαλεν εἰς φυγὴν

(1) Ἴουζ. 9. 8. (2) Πλούτ. ἀποφθ. 177. (3) αὐτ. (4) αὐτ. (5) Λυκ. εἰς Λεωκρ. 153. Δημ. περὶ 5εφ. 514. (6) Ἴουζ. αὐτ.

τὴν δεξιάν πτέρυγα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος. Αὕτη ἡ νίκη ἐπρόσθεσε νέαν λάμψιν εἰς τῆς μορφῆς του τὰ θελγητρα. Εἶχε χαρακτῆρας συμμετρους, τὴν ὄψιν ωραίαν, καὶ ἐρυθράν, τὴν μύτην ἐπίγρυπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, καὶ πλήρεις φωτός, τὰ μαλλία ξανθὰ, καὶ κρικωτὰ, τὴν κεφαλὴν ὑψηλὴν, ἀλλὰ μικρὸν τι κλίνουσαν πρὸς τὸν ἀρισερὸν ὤμον, τὸ ἀνάστημα μέσον, λεπτὸν, καὶ ἐλεύθερον, τὸ σῶμα πολλὰ ἀνάλογον, καὶ ἰσχυροτετοποιημένου μὲ συνεχῆ ἄσκησιν (1). Λέγουσιν, ὅτι εἶναι ταχύπους, καὶ πολλὰ ἀγαπᾷ τὸν ἐπιτετηθευμένον ζολισμόν (2). Εἰσῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφ' ἵππου μεγαλοπρεποῦς, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Βουκέφαλον, καὶ μέχρις ἐκείνου κᾶνσις δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν καταδαμάσῃ (3). Ἐπωλήθη διὰ 13 ταλάντων. Ἀμέσως πανταχοῦ ἄρχισαν νὰ ὀμιλῶσι διὰ τὸν Ἀλέξανδρον. Ἡ Θλίψις, εἰς τὴν ὁποίαν ἦρην καταβεβυθισμένος, δέν μοι ἐπέτρεψε νὰ τὸν γνωρίσω ἐγγύτερον ἠρώτησα μετὰ ταῦτα περὶ αὐτοῦ Ἀθηναῖόν τινα, ὅς τις διέτρεψε πολὺν χρόνον εἰς Μακεδονίαν, καί μοι εἶπεν. Εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα συνῆλθον μὲ τὴν μεγάλην ἀγχίνοϊαν, καὶ τὰ ὑπέρμετρα χαρίσματα, ἐπιθυμία ἀκόρεστος νὰ διδάσκηται (4), καὶ ἔφρασις τῶν τεχνῶν, τὰς ὁποίας ὑπερασπίζεται, χωρὶς νὰ τὰς γνωρίζῃ. Ἐχει εὐαρέσῃσιν εἰς τὴν συναναστροφὴν του, γλυκύτητα, καὶ πίσιν εἰς τὴν φιλικὴν κοινωνίαν, καὶ ὕψος μέγα εἰς τὰ φρονήματα, καὶ ιδέας. Ἡ φύσις ἐνέσπειρεν εἰς αὐτὸν τὸ σπέρμα ὅλων τῶν ἀρετῶν, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὰς ἐκαλλιέργησε, καὶ τὰς νύξησεν ἄλλ' ἀνάμεσα εἰς τόσα προτερήματα βασιλεύει πάθος ὀλέθριον δι' αὐτὸν, ἴσως καὶ διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐρως ὑπέρμετρος τοῦ ἄρχειν, ὅστις νύκτα καὶ

(1) Ἀρ. ρ. ἀναβ. Ἀλεξ. ζ. §. 309. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 666. (2) Ἀριστ. ρητ. πρὸς Ἀλέξ. κεφ. α'. (3) Πλούτ. αὐτ. Aul. Gell. I. 5. c. 2. (4) Ἰσοκ. ἐπιστ. πρὸς Ἀλέξ. 466.

ἡμέραν τὸν βατανίζει, τότεν φανεροῦται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πρόσωπον, λόγους, καὶ ἔλαχίστας κινήσεις του, ὡς, ὅποιος πλησιάζει εἰς αὐτὸν, ἀμέσως κυριεύεται ἀπὸ σέβας, καὶ φόβου ἤθελε νὰ ᾔηται ὁ μόνος ἀρχηγὸς τοῦ παντός, καὶ ὁ μόνος ταμίας τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων. Ἡ φιλοτιμία, καὶ ὅλα τὰ λαμπρὰ προτερήματα, τὰ ὅποια θαυμάζουσιν εἰς τὸν Φίλιππον, εὐρίσκονται εἰς τὸν υἱὸν του μὲ αὐτὴν τὴν διαφορὰν, ὡς εἰς ἐκεῖνον μὲν εἶναι μεμιγμένα μὲ ποιότητας, αἱ ὅποια τὰ μετριάξουσιν, εἰς τοῦτον δὲ ἡ σαφερότης παρεκτρέπεται εἰς ἰσχυρογνωμίαν, ὁ ἔρως τῆς δόξης εἰς παραφροσύνην, καὶ ἡ ἀνδρεία εἰς μανίαν. Ἐπειδὴ ὅλαι του αἰ θελήσεις ἔχουσι τῆς εἰμαρμένης τὸ ἀκαμπτον, ἐπανίσταται κατὰ τῶν ἐμποδίων, καθὼς κἀνεὶς χεῖμαρτος ὑπερπηδᾷ μουγγίζων τὰς πέτρας, ὅσαι τὸν ἐμποδίζουσιν.

§. ιε'. Ὁ Φίλιππος μετεχειρίσθη διαφοροὺς τρόπους διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ τέλη του, ὁ Ἀλέξανδρος γνωρίζει μόνον τὴν ῥομφαίαν του. Ὁ Φίλιππος δὲν ἐντρέπετο, ἀμιλλώμενος εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μὲ ἀπλοῦς ἰδιώτας διὰ τὴν νίκην, ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελε νὰ ἔχη εἰς αὐτοὺς βασιλεῖς ἀνταγωνιστάς. Φαίνεται ὅτι μυσικὴ τις αἴσθησις εἰδοποιεῖ ἀκαταπαύτως τὸν πρῶτον, ὅτι ἔφθασεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέγα ὕψος μόνον μὲ τοὺς μεγάλους τοῦ πόνου, καὶ ὁ δεύτερος, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸν κόλπον τῆς μεγαλειότητος. Ζηλωτὴς τῆς δόξης τοῦ πατρός του ἀγωνίζεται νὰ τὸν ὑπερβῇ. Συνεριστὴς τοῦ Ἀχιλλέως (1) προσπαθεῖ νὰ ἀφομοιωθῇ μὲ αὐτόν. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὁ μεγαλύτερος τῶν ἡρώων, καὶ ὁ Ὅμηρος ὁ μεγαλύτερος τῶν ποιητῶν (2). Πολλοὶ χαρακτῆρες ἀφομοιώσεως προσεγγίζουσι τὸν Ἀλέξανδρον μὲ τὰ ἐκλεχθέν παρ' αὐτοῦ

(1) Πλούτ. εἰς Ἀλιξ. 667. (2) ὁ αὐτ. περὶ τύχ. Ἀλιξ. 327—31. Δίων Χρυσός. περὶ βασι. 19.

πρωτότυπον. Ἡ αὐτὴ βία εἰς τὸν χαρακτῆρα, ἢ αὐτὴ εἰς τὰς μάχας ἀκάθεκτος ὄρη, Ἡ αὐτὴ αἰσθητικότης εἰς τὴν ψυχὴν. Ἐλέγε ποτε, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐχρημάτισεν ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ εἶχε τοιοῦτον φίλον τὸν Πάτροκλον, καὶ τοιοῦτον πανηγυριστὴν τὸν Ὅμηρον (1). Ἡ συνδιαλλαγὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν ἐξετάθη εἰς μάκρος. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχθησαν τὴν εἰρήνην· οἱ συμβασιμαχοὶ ἐσάθησαν ἡδύτατοι· ὁ Φίλιππος ἔτι τοῖς ἀπέδωκε τὴν Σάμον (2), τὴν ὁποίαν πρὸ χρόνων ὀλίγων ἐκυρίευσεν, ἐζήτηε μόνου νὰ φθάσωσιν οἱ πρέσβεις τῶν εἰς τὴν συνέλευσιν, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ συγκαλέσῃ εἰς τὴν Κορίνθον διὰ τὸ γενικὸν τῆς Ἑλλάδος ὄφελος (3).

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΡΙΝΙΧΟΥ.

Τῷ δ' ἔτει τῆς ρι' Ὀλυμπιάδος.

(Ἀπὸ 17 Ἰουλίου τοῦ 337, μέχρις 7, Ἰουλίου τοῦ, 336 ἔτους πρὸ Χ.)

Οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲν ἠθέλησαν νὰ συνέλθωσιν εἰς τῆς Κορίνθου τὴν σύνοδον· ὁ Φίλιππος ἐπαραπονήθη δι' αὐτοὺς μὲ ὑψηλοφροσύνην, καὶ ἔλαβε διὰ τελείαν ἀπόκρισιν τοὺς ἐξῆς λόγους. » Ἄν νομίζεσαι μεγαλήτερος μετὰ τὴν νίκην σου, μέτρησαι τὴν σκιάν σου, καὶ θέλεις εὖρη ὅτι δὲν ἠύξησε μήτε » γραμμὴν (4). Ὁ Φίλιππος, ἀγανακτήσας, ἐπανέλαβεν. » Ἄν » εἰσελθῶ εἰς τὴν Λακωνίαν, θέλω σὰς διώξαι ὅλους ἀπεκεῖ. « Τῷ ἀπεκρίθησαν, Ναί (5). Ὑπόθεσις χρειωδέστερα τὸν ἐμπόδισε νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὰς ἀπειλάς του. Ἀφ' οὗ οἱ πρέσβεις σχεδὸν ὅλης τῆς Ἑλλάδος συνήχθησαν, ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος τοῖς ἐπρόβλεπε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐξαλείψωσιν ὅλας τὰς διχονοίας, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε διήρουν τοὺς Ἕλληνας, καὶ νὰ συζητήσωσι βουλευτήριον ἐπίμονον, δίδοντες εἰς αὐτὸ ἐξουσίαν νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς γενικῆς εἰρήνης. Ἐπειδὴ

(1) Πλούτ. αὐτ. cicer pro. Arch. c. 10. (2) Πλούτ. αὐτ. (3) αὐτ. εἰς Φωκ. 748. (4) ὁ αὐτὸς ἀποφ. Λακ. 218. (5) ὁ αὐτὸς περὶ Ἰσθμ. 541.

παρέστησεν εἰς αὐτούς, ὅτι ἦτον καιρὸς νὰ ἐκδικήσωσι τὴν Ἑλλάδα δι, ὅσας ἐδοκίμασεν ἄλλοτε, ὕβρεις ἐκ μέρους τῆς Περσίας, φέροντες τὸν πόλεμον εἰς τὰς ἐπικρατείας τοῦ μεγάλου βασιλέως (1). Τὰ δύο αὐτὰ προβλήματα ἐφάνησαν δεκτὰ μὲ κρότους χειρῶν, καὶ ὁ Φίλιππος ἐκλέχθη ὁμοφώνως ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατεύματος τῶν Ἑλλήνων μὲ πληρεξάτας ἐξουσίας. Ἐν ταύτῳ εἰτάξαν πόσους στρατιῶτας κάθε πόλις δύναται νὰ προσφέρῃ. Ὁ ἀριθμὸς ἀνήρχετο ἕως 200000 πεζῶν, καὶ 15000 ἵππέων, χωρὶς νὰ περιέχωνται εἰς αὐτὸν οἱ στρατιῶται τῆς Μακεδονίας, καὶ οἱ τῶν βαρβάρων ἔθνῶν, ὑποκειμένων εἰς τοὺς νόμους τῆς (2). Ἀφ' οὗ ἀπεφασίσθησαν αὐτὰ, ἐπέσπευεν εἰς τὰς ἐπικρατείας του διὰ νὰ παρασκευασθῇ εἰς τὴν ἔνδοξον αὐτὴν ἐκστρατείαν· τότε πλέον καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος ἐξέπνευσεν (3). Αὐτὸς ὁ τύπος, ὁ ὅποιος παρήγαγε τόσους μεγάλους ἄνδρας, θέλει ὑποδουλωθῇ πολὺν καιρὸν ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας. Τότε πλέον καὶ ἐγὼ ἀπεσπάσθην ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ νεαὶ δυνάμεις ἐγίνοντο νὰ με κρατῶσιν· ἐπανῆλθον εἰς τὴν Σκυθίαν ἀπὸ προλήψεις ἐλευθερίας, αἱ ὅποιαι μὲ κατέστησαν τὴν κατοικίαν τῆς ἀποτρόπαιον. Φιλοφρονηθεὶς ἀπὸ ἔθνος συζημένον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βορυσθέου, καλλιεργῶ μικρὰν τινα περιουσίαν, ἀνήκουσαν εἰς τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν, ἕνα τῶν προπατόρων μου. Ἐδῶ εὐφραίνομαι τὴν ἡρεμίαν τῆς μοναυλίας, ἥθελα προσθέσει καὶ ὅλας τὰς γλυκύτητας τῆς φιλίας, ἂν ἡ καρδιά μου ἐδύνατο νὰ διορθώσῃ τὰς φθοράς τῆς. Εἰς τὴν νεότητά μου ἐζήτησάν τὴν εὐτυχίαν παρὰ τοῖς πεφωτισμένοις ἔθνεσιν. Εἰς προβεβηκυῖαν ἤδη ἡλικίαν ἔμαθα τὴν ἀνάπαυσιν εἰς ἔθνος, ὅπου γνωρίζει μόνον τὰ

(1) Διογ. Λ. 478. (2) Ἴους. 9. ε. Ὠρ. γ. 18. (3) ὁ αὐτ. αὐτ.